

срѣщатъ собственно у по-новите писатели (Теофана, Кедрина, Зонара); но срѣщатъ са вече у тѣхъ въ разказите за втората половина на V вѣкъ, т. е. за оная епоха, която е настанала послѣ падението на великата хуннска държава. Българете въ това време захванале да праватъ нашествия презъ Дунавътъ въ Тракия, и скоро станале до толкова страшни, щото въ началото на VI вѣкъ императоръ Анастасій изградилъ дълга стѣна отъ Мраморно море до Черно, за да запази отъ тѣхъ столицата си. Но какъ е могло да са случи, ако вѣрваме въ хрониката на Теофана, щото българете да сѣ дошле при край Дунавътъ отъ камъ Танаиса и Меотида въ втората половина на VII вѣкъ, ако почти преди два вѣка тие, по извѣстието на сѣщиятъ Теофана, са явявалятъ вече въ Тракия, и столицата на византийската империя са загражда съ нова стѣна, за да са запази отъ тие варваре? Надъ тая несжсобразностъ не са е записалъ до сега ни единъ отъ славянските учени, които сѣ писале за българската история. Повтарямъ, главното недоразумѣние са е заключало въ названията. Само доволно по-новите византийски лѣтописци сѣ захванале да употрѣбляватъ името българе, и тѣхната начална история до това време са е основѣвала повечето на извѣстията у Теофана и у Никифора, т. е. на писателите отъ първата половина на IX вѣкъ, и на още по-новите компилятори, като на Кедрина и на Зонара. При това тѣхните разбъркани разкази за Куврата и за неговите петъ сина, които раздѣлили българскиятъ народъ между себѣ си, сѣ са приѣмале буквално, т. е. безъ никаква критика.